

Historie, C. Sacchetti: Tajná a zakázaná historie spojení mezi sionismem a nacismem

- CZ24 News | 16. července 2023

Následující příběh je jedním z nejvíce tabuizovaných a jako málokterý jiný děsí mocné kruhy ovládající liberální Západ.

Je to příběh, který děsí současné liberální elity, protože je v rozporu, nebo možná by bylo lepší říci, že doslova anihiluje, veškerá vyprávění, která se k nám dostala prostřednictvím oficiální historiografie posledních 70 let. Je to příběh o spojení mezi sionismem a nacismem.

Poslední kapitola tohoto svatokrádežného a jen zdánlivě absurdního spojení se týká [prohlášení izraelského velvyslance na Ukrajině, Mychaila Brodského](#). Brodsky totiž nedávno řekl, že obdiv moderních ukrajinských nacistů ke Stepanu Banderovi není až zase tak moc špatný. Stepan Bandera je hrdinou ukrajinských nacistů, kteří ovládají tuto zemi posledních devět zlověstných let. Bandera je muž, který uzavřel pevné spojení s nacistickým Německem, jehož cílem dovést Ukrajinu k nezávislosti. Je to také muž, který za účelem dosažení výše zmíněného cíle schvaloval masakry ukrajinských Židů během 2. světové války.

Když Vladimir Putin [na nedávném ekonomickém fóru v Petrohradu](#) nechal promítnout autentické filmové snímky zachycující strašlivé a nepředstavitelně sadistické chování Banderových nacistů k místním Židům, mnohým účastníkům fóra přeběhl mráz po zádech. Ukrajínští nacisté zašli tak daleko, že upalovali zaživa malé děti, včetně novorozenců. Existují zdokumentované a prokázané případy vraždy dětí v kojeneckém věku, které Banderovci přibíli ke stolům a poté jim vyloupali oči nožem, jako by samotná hrůza přibítí už nebyla dostatečně nesnesitelná. Stránky ukrajinského nacismu jsou popsány krví a mluví o nevýslovných hrůzách, které v jiných kapitolách evropské historie najdeme jen stěží.

To jsou ti „hrdinové“, kteří inspirovali současný nacistický režim Volodymyra Zelenského. To jsou muži, se kterými si evropští vládcí, včetně Giorgie Meloniové, na veřejnosti vyměňují vřelá objetí a kterým různé liberální instituce každý den přísahají bezvýhradnou podporu a neomezenou finanční pomoc. Liberální Západ a stát Izrael se tak dnes ocitají v ideologickém spojení se vším, co až do včerejška deklarovali, že chtějí zakázat.

Tento zdánlivý rozpor lze snadno vysvětlit tajemstvím, jež západní historické knihy dlouhá léta pracně zamlčovaly, totiž historickým spojením mezi sionismem a nacismem. A abychom pochopili genezi tohoto hanebného paktu, je třeba se na chvíli vrátit do roku 1917, do roku, kdy tehdejší britský premiér Balfour podepsal slavnou či spíše nechvalně proslulou Balfourovu deklaraci.

Balfourova deklarace: Sionismus chce, aby byl v Palestině vybudován Izrael

Byly to roky zuřícího prvního světového konfliktu. První světová válka měla [obrovský význam pro plány sionistické ideologie](#). Pouze prostřednictvím této obrovské válečné události bylo možné svrhnout Osmanskou říši. Ta měla být podle plánů mezinárodního sionismu rodiny Rothschildů zrušena, za účelem předání mandátu na správu Palestiny Velké Británii, monarchii, kterou výše

zmíněná bankovní rodina minimálně od roku 1815 pevně ovládala.

V té době se západním světem úspěšně šířily myšlenky ideologického otce sionismu, Theodora Herzla, který usiloval o vybudování národního domova pro židovské exulanty, kterým měla být právě Palestina. Ta byla dlouhou dobu územím, kde po mnohá staletí nebyla žádná stopa judaismu z důvodů slavné diaspory, která zasáhla židovský národ poté, co Titus zničil jeruzalémský chrám v roce 70 našeho letopočtu.

Sionismus se zrodil z mesianistické vize, která se snaží oživit původní stát Izrael, aby posléze vyvolenému národu svěřila roli morální a politické nadřazenosti nad ostatními národy. V sionismu se Izrael musí prosadit a zvítězit nad ostatními národy jakýmkoli prostředky a za jakoukoli cenu. Toto hnutí bylo štědře financováno rodinou Rothschildů, jejíž peníze byly v následujících letech nepostradatelné pro podporu sionistické věci, včetně vybudování různých symbolických institucí v zemi, [jako je například izraelský Nejvyšší soud](#).

Židé však už v této fázi byli poněkud rozděleni. Mnozí vůbec nechťeli budovat židovský stát, protože věřili, že to povede k odcizení Židů ve vztahu k jejich adoptivní vlasti poté, co v evropských národech žili po mnoho staletí a byli již dlouhodobě plně integrováni.

Mezi těmito odpůrci byl gentleman velké postavy a mírných způsobů jménem Edwin Montagu. Montagu byl státník a [již před Balfourovou deklarací zastával důležité funkce](#). V roce 1915 byl finančním sekretářem britského ministerstva financí a následující rok se stal dokonce kancléřem vévodství Lanchester, což je nejvyšší post po ministerském předsedovi v britské vládě.

Když byla podepsána Balfourova deklarace, v níž premiér Balfour Rothschildovi písemně garantoval plnou oddanost britské vlády plánu přetvoření Palestiny na domov Židů, Montagu se proti tomuto rozhodnutí tvrdě postavil. Montagu měl silný smysl pro vlast a [považoval tuto deklaraci za antisemitskou](#). Sionismus pro něj nebyl nic jiného než „*zlovolné politické krédo, neakceptovatelné pro každého vlasteneckého občana Spojeného království*“. Existovala tedy a dodnes existuje, i když oficiálními médii zamlžená, část židovského světa, která sionismus neuznává a v žádném případě se se sionismem neztotožňuje a považuje tuto filozofii za smrtelnou hrozbu pro Židy.

Nacistické Německo spojencem sionistické lobby

V následujících letech jsou položeny základy již zmíněného svatokrádežného spojení mezi sionismem a nacismem, které sehrálo zásadní roli při zrodu Izraele v roce 1948.

Když se Adolf Hitler v roce 1933 dostává k moci a slavnostně zahajuje „éru nacistického Německa“, jedním z jeho úplně prvních vládních činů bylo vytvoření pevné smlouvy se Sionistickou federací Německa a Židovskou palestinskou agenturou. Tak se zrodila [nechvalně známá Haavara](#) neboli smlouva, o níž lze s jistotou tvrdit, že bez ní by výstavba budoucího židovského státu byla prakticky nemožná.

Díky této dohodě do Palestiny dorazilo nejméně 70 000 vyškolených a specializovaných německých Židů, kteří následně budou hrát vedoucí roli při vytváření budoucí izraelské vládnoucí třídy. Je třeba také vzít v úvahu, že jakmile němečtí Židé dorazili do Palestiny, dostali příležitost nakoupit si za své peníze zboží vyrobené nacistickým Německem v hodnotě rovnající se 125 milionům německých marek.

To vede k dalšímu paradoxu pečlivě skrývanému liberálními univerzitními historiky a akademiky. Zatímco na jedné straně někteří exponenti židovského světa zahájili bojkot všech německých výrobků, na druhé straně vůdci sionistického světa přispěchali na záchranu Adolfa Hitlera a postarali

se o to, aby měl k dispozici astronomické částky peněz, bez kterých by tehdy nacistický režim asi jen stěží přežil.

Skutečný příběh, doložený nezpochybnitelnými fakty a důkazy, nevypovídá o opozici mezi nacismem a sionismem. Vypráví o jejich blízském spojení. Sionismus se u Führera těšil takové oblibě, že [sdružení Reich Union](#), řízené členy sionistického světa, mohlo jako jediné za nacismu dál nerušeně existovat, zatímco ostatní židovské organizace byly zakázány. Když se podíváte na účel existence Reich Union, pochopíte, proč měla takové exkluzivní a zvláštní privilegium. Toto sdružení si stanovilo za cíl, aby všichni němečtí Židé migrovali do Palestiny, včetně těch, kteří neměli v úmyslu opustit Německo.

Nacismus měl takový zájem na tom, aby dal Izraeli potřebnou populaci, že Adolf Eichmann v Rakousku [v roce 1938 založil takzvaný Centrální úřad pro židovskou migraci](#). V Rakousku nacisté také vybudovali výcvikové tábory pro život v izraelských kibucech.

Některým čtenářům to může připadat surrealistické. Adolf Eichmann, slavný mučitel Židů, ve skutečnosti pracoval pro věc státu Izrael. Je to ovšem čistá pravda. Pouze tyto „jiné“ stránky nacistické historie byly později pečlivě skryty, protože narušují vyprávění o zlých nacistech jako o jediném a výhradním viníkovi zločinů, které se v těch letech židovskému národu staly. Avšak, byla to právě Hitlerova perzekuce Židů, která z ničeho nic náhle vytvořila potřebu masové migrace.

Zástupcům různých sionistických sdružení to dokonale vyhovovalo. Pronásledování Židů umožnilo vybudovat příběh o nutnosti vytvořit „národní útočiště“ pro německé a evropské Židy. To je důvod, proč vůdci mezinárodního sionismu neřekli ani slovo tváří v tvář odstraňování a vyhánění Židů z civilního života v Německu. A neřekli nic, ani když nacisté vyhnali zhruba 2000 akademiků a vědců z německých univerzit a nadále mlčeli, když byli Židé deportováni do Osvětimi a masakrováni.

Když začaly deportace Židů do nechvalně známého koncentračního tábora, rabín Michael Dov Weissmandl dokázal získat mapy, umožňující bombardování Osvětimi, ale vůdci sionistické komunity tehdy ani nehnu prstem, aby se pokusili zachránit židovské vězně. Obrátili se k rabínovi Weissmandlovi zády. Ten později [veřejně obvinil sionistické vůdce](#) z toho, že vydali odvečené Židy na smrt, aby tím dosáhli svého cíle, kterým měl být zrod státu Izrael. Izrael se proto zrodil z krve Židů poslaných na porážku Hitlerem, za pomoci a s financováním jeho sionistických spojenců.

Pak je tu další šokující a zdokumentovaná skutečnost týkající se koncentračního tábora Osvětim. V této oblasti byli Židé využíváni jako otroci při [zpracování produktů německého farmaceutického gigantu IG Farben](#), který až do roku 1938 řídil Max Warburg, patřící do známé bankovní rodiny. V akciovém podílu IG Farben byli navíc také Rockefellerové, což znamená, že newyorská bankovní dynastie využívala nucené práce židovských otroků pro osobní zisk. Tentyž farmaceutický gigant pak také vyráběl nechvalně známý plyn Cyklon B, o kterém se předpokládá, že byl použit k zabíjení Židů odvečených do táborů. Rockefellerovi vydělali na vyvražďování židovských rodin jmění. Skuteční podněcovatelé masakrů německých Židů Berlínskou vládou už tehdy žili v zámoří, v luxusních kancelářích bank na Wall Streetu, ale to se samozřejmě neříká skupinám studentů, kteří jsou každoročně vozeni na pouť do Osvětimi.

Potřebujeme vyprávět příběh Hitlera, který z ničeho nic přišel k moci, aniž by se mladým lidem a zbytku populace odhalilo, kdo stál v pozadí této strašné genocidy. Mnohem pohodlnější je mávat praporem antinacismu, který je dnes mimochodem jen pouhou fasádou (*z pohledu toho, co se děje na Ukrajině – pozn. překl.*), aniž bychom říkali pravdu o lidech, kteří umožnili rychlý nástup nacismu.

Kdo financoval Hitlera?

Příběh o zradě židovského národa lze vysvětlit jedině převzetím moci Adolfem Hitlerem. Byl to on, kdo pěstoval hluboký a velmi blízký vztah k sionismu. V některých ohledech Hitler se sionismem navázal ještě těsnější spojení, než jaké již s různými sionistickými sdruženími měla Británie.

Oficiální historiografie nám vypráví o Hitlerově náhlém vzestupu k moci, ale mlčí o záhadě rychlého úspěchu člověka, který byl ještě pár let před svým nečekaným volebním úspěchem považován za špatného umělce a vykořenece bez prostředků, a jenž si v roli politika během krátké doby z ničeho nic získal masovou popularitu v nejdůležitější zemi střední Evropy.

Co nikdy nebylo prozkoumáno, je původ finančních prostředků, které Adolfu Hitlerovi umožnily dobýt Německo. Odpovědi na tuto otázku lze nalézt v knize, kterou liberální historikové před čtenáři pečlivě skrývali. Jmenuje se *„Finanční původ národního socialismu“*, a napsal ji v roce 1933 spisovatel, který si zvolil [pseudonym Sydney Warburg](#). Ve svém díle podrobně vysvětlil, odkud se vzal kapitál pro financování nacismu.

Warburg popisuje schůzku, která se konala v červenci 1929 na nejvyšší úrovni newyorských financí. Zúčastnil se jí prezident slavné banky JP Morgan spolu s mladým Johnem D. Rockefellerem. Na této schůzce bylo dohodnuto poskytnout Adolfu Hitlerovi potřebný kapitál za účelem udržování extrémně agresivní zahraniční politiky. Warburg v letech 1929 až 1933 pravidelně cestoval do Německa a setkával se tam s Hitlerem a za tuto dobu nacistické straně celkově převedl ohromnou sumu - v té době to bylo ještě více - 25 milionů dolarů.

Již krátce po publikaci Warburgova kniha okamžitě zmizela z pultů knihkupectví v Evropě a Spojených státech. Po válce její četbu [doporučil německý konzervativní politik Franz von Papen](#) a v roce 1975 někteří badatelé odhalili, že jejím [skutečným autorem byl Otto Strasser](#), politik a člen nacistické strany až do roku 1934, kdy byl vyhozen Hitlerem kvůli nesouhlasu vůči führerově politice rasové diskriminace.

Muž, který zničil a zapálil Evropu, muž, který napadl Polsko, muž, který deportoval nevinné Židy do vyhlazovacích táborů, byl podle zmíněné rekonstrukce produktem politické laboratoře newyorských financí.

Je to krutá a šokující pravda, která ukazuje, jak byl zrod německého nacismu od samého počátku vymyšlen jistými finančními kruhy za účelem dosažení zcela jiného účelu. Tím bylo ve skutečnosti položení základů budoucího židovského státu, který se zrodil v roce 1948 právě s Hitlerovým rozhodujícím přispěním. Totiž byl to právě Hitler, kdo zařídil, aby měl Izrael potřebnou populaci, aby se mohl plně definovat jako stát.

Zároveň bylo ještě dosaženo dalšího cíle, který z pohledu zmíněných mocenských kruhů nebyl nikterak vedlejší. Instituce národních států v Evropě byly takřka zabity a pravomoci, které byly dříve absolutní výsadou nezávislých států, se začaly převádět do rukou nadnárodních organizací, jako jsou například OSN, Světová banka a MMF.

To, co napsal Warburg nebo Strasser, nachází dokonalou kontinuitu v poválečných událostech. [Odtajněné dokumenty CIA](#) odhalily, že americká vláda byla informována o tom, že Hitler možná nespáchal sebevraždu ve svém bunkru v Berlíně v roce 1945, ale místo toho se mu podařilo uprchnout do Latinské Ameriky, kde mohl dožít až do své přirozené smrti pravděpodobně na počátku 60. let. Jakmile byla jeho tajná „mise“ splněna, mocenské síly, které ve třicátých letech naplnily pokladnu nacistické strany, Hitlerovi za odměnu umožnily útěk a bezpečný pobyt v Argentině.

Italská a západní veřejnost se o tomto příběhu nikdy nic nedozvěděla. O této informaci rovněž neříkají ani slovo představitelé židovské obce v každoročních vzpomínkových dnech, jejichž cílem je šířit povědomí o hrůzách pronásledování Židů, bez toho, aby se publikum přitom dozvědělo nepříjemnou pravdu. Byli to někteří britští a američtí Židé, kteří kontinentální Židy odsoudili k smrti pro svoje politické zájmy. Byli to zase Židé, kteří místo ochrany svých bratrů financovali jejich kata. A dnes titíž vážení členové židovské komunity, kteří se tváří, že zastupují všechny ostatní Židy, zavírají oči nad pokračováním této svatokrádežné aliance, která umožňuje, že Izrael a různé další sionistické skupiny brání nacionalistické síly, mávající nacistickými prapory na Ukrajině.

Příběh, který klade nacistickou svastiku vedle šesticípé hvězdy, jak můžete vidět, je mnohem starší, než čemu by někteří z nás chtěli věřit, a dodnes zůstává pravděpodobně tím nejzakázanějším a nejzakrývanějším mezi historiky minulého i současného století. Je to příběh, který nelze veřejně vyprávět, protože jeho šokující pravda by Italům a zbytku světa odhalila identitu mocných kruhů, které zatáhly Německo, Evropu a celý svět do pekla bolesti, smrti a pronásledování, jaké doposud nikdo v srdci Evropy neviděl.

Některé „pravdy“, často částečné a neúplné, je třeba si stále připomínat a donekonečna je opakovat. Jiné, často mnohem opravdovější a nepohodlnější než ty první, musí být naopak pečlivě pohřbeny, aby se nikdy nedostaly na veřejnost.

AUTOR: Cesare Sacchetti

[ZDROJ](#)

Překlad: Hamletka/outsidermediaCz